

ROMAN

De wensenwinkel



CHANTAL CLAASSEN &
SASKIA M.N. OUDSHOORN

Hoofdstuk 1

Claire

De klok in de gang van het verzorgingshuis waarschuwt me dat het drie uur is. Drie uur al, en ik ben pas op de helft van mijn zorgroute. Ik haast me naar de kraan om mijn handen te wassen en kijk over mijn schouder naar opa en oma. Ze zitten berustend tegenover elkaar in hun favoriete fauteuil bij het raam, zodat ze allebei uitzicht hebben op de vijver. Ik droog mijn handen af, stapel theekopjes en schotels op en loop naar de deur. ‘Sorry, ik moet echt weer aan het werk. Voordat ik naar huis ga, kom ik nog even langs. Dag!’

Oma’s wang draait mijn kant op. ‘Claartje, je bent er. Zullen we theedrinken?’

Ik staar met open mond naar de fragiele glimlach van herkenning die doorbreekt op oma’s gezicht. Is ze echt vergeten dat we al thee hebben gedronken en ik zelfs al gedag heb gezegd? ‘Hoi, oma.’ Ik glimlach mijn opspelende bezorgdheid weg, loop naar haar toe en druk een zoen op haar zachte wang.

Haar gerimpelde hand grijpt de mijne vast. ‘Lekker aan het werk, lieverd?’

Lekker aan het werk? Gisteren kon ze zich niet eens herinneren dat ik überhaupt een baan heb. Laat staan hier in ‘t Wevertje.

‘Jazeker, oma.’ Ik wissel een blik met opa – wij hebben geen woorden nodig om elkaars verdriet en zorgen over oma’s verslechterende toestand te begrijpen. Ik streel haar warme hand. ‘Eigenlijk stond ik op het punt om weg te gaan.’

‘Toe, Claartje, blijf nog even.’

Het snijdt door mijn ziel dat mijn drukke werkschema beslist dat ik oma’s hoopvolle toon moet negeren.

Ik schud mijn hoofd. ‘Sorry, het kan echt niet, dan krijg ik geheid problemen met de volgende cliënt.’ Eigenlijk krijgt de schoonmaakster dan problemen, want als ik niet op tijd bij mevrouw Van Riet ben, dan is zij niet op tijd om haar beagle uit te laten en plast Bello voor de zoveelste keer op het tapijt. Maar dat hoeft oma niet te weten.

Oma trekt haar hand zachtjes terug uit de mijne. ‘Zeg jij het maar, Karel. Je weet wel, waar we het laatst over hadden. Of ben je dat soms vergeten? Zie je wel dat je vergeetachtig wordt?’

‘Jazeker, lief.’

Opa’s standaardantwoord, uit gewoonte maar bovenal uit liefde. Het maakt hem niet uit, zolang zijn Nellie maar gelukkig en tevreden is. Wat moet het heerlijk zijn om zo onvoorwaardelijk van iemand te houden.

Opa’s witte wenkbrauwen fronsen boven zijn guitige ogen. ‘We vinden het zo fijn als je er bent, Claartje. Het is weer eens iets anders voor oma dan opstaan-drinken-eten-drinken-eten-rusten-drinken-eten en naar bed gaan.’

Ik pareer de opmerking met een warme glimlach, maar ik merk dat mijn mondhoeken trillen. Het is natuurlijk niet voor het eerst dat ik van bewoners van ‘t Wevertje hoor dat ze zich vervelen. Het raakt me hard, maar uit de mond van mijn eigen opa hakt het er nog zoveel dieper in. ‘Ik kom na mijn dienst

terug met de activiteitenkalender en dan...'

'Nee.' Opa's witte haren, een bescheiden krans rond zijn rap kaler wordende schedel, waaieren uiteen als hij zijn hoofd schudt. 'Dat programma kennen we intussen wel. Het is iedere week hetzelfde deuntje voor oma. Liedjes zingen op dinsdag, woensdag wandeldag, bejaardengym op donderdag.' Een zweem treurnis trekt over zijn gezicht.

Ik knik vreugdeloos. Kon ik mezelf maar klonen, dan zou ik gezellig bij ze blijven, de rest van mijn zorgroute lopen plus extra uren draaien voor meer loon. En niet te vergeten de directeur van 't Wevertje eens stevig aan zijn stropdas trekken dat het maar eens afgelopen moet zijn met die suffe bordspelletjes en saaie strijkkralen die niet stroken met de motoriek van tachtigjarigen.

Opa bijt een stuk van zijn koekje af, zijn gebit maakt een knarsend geluid. 'En jij moet zelf ook vaker naar buiten, Claartje.'

Braaf hoor ik opa's wijze raad aan. Op de achtergrond tikken hagelstenen tegen het raam, alsof Moeder Natuur me er persoonlijk voor probeert te behoeden opa's advies op te volgen. Al snel stapt hij over op een ander onderwerp. Een verhaal over een man met wie hij vroeger ging klaverjassen. Ik kan mijn aandacht er maar moeilijk bij houden.

Opa heeft wel een punt. Buiten een ritje naar mijn werk en de supermarkt om, kom ik weinig buiten. Eerlijk gezegd is er tegenwoordig ook weinig om mijn veilige appartement voor achter te laten. Mijn leven is oké en vertrouwd, maar wel voorspelbaar, met dagen die vooral bestaan uit ontbijten, werken en op visite gaan bij oma in het verzorgingshuis. Dan naar huis om met een bord avondeten te netflixen. Werken in het verzorgingshuis waar oma woont heeft zo zijn voordelen.

Na werktijd en in mijn pauzes wip ik bij haar langs. Vaste prik. Had ik een broer of zus gehad en woonden mijn ouders niet in Groningen, dan hadden we de aandacht kunnen verdelen. Natuurlijk komen mijn oom en tante regelmatig bij opa en oma langs en daar genieten ze volop van. Desondanks merk ik hoe erg oma het waardeert als ik – haar enige kleinkind – onder en na werktijd bij haar langskom. Opa is er dan ook. Hoe dol ik ook ben op allebei mijn grootouders, soms valt het me best zwaar dat mijn bezoeken hun dagelijkse lichtpuntjes zijn. Een dag overslaan kan ik niet over mijn hart verkrijgen en daarom peins ik er ook niet over.

Ik knipper met mijn ogen om mijn piekergedachten te laten verdwijnen en kijk verlekkerd naar het schoteltje met kerstkransjes dat oma onder mijn neus houdt. Het zoete aroma van chocolade dringt mijn neusgaten binnen. Mijn maag reageert direct met geknor.

‘Je zou oma er een groot plezier mee doen,’ hoor ik opa plotseling serieus zeggen.

‘Met een kerstkransje opeten? Geen probleem.’ Gretig pak ik drie chocoladekransjes van het bordje.

‘Nee, Claartje, met het overnemen van je oma’s naaiatelier.’

‘Wat zeg je?’ De chocola blijft achter in mijn keel hangen, net als mijn woorden. Ik proest het uit en neem snel een slokje water uit de kraan. ‘Ik en het naaiatelier? Menen jullie het dan serieus?’ Om zeker te weten dat ik het goed heb verstaan, laat ik mijn blik van opa naar oma gaan, hun beide gezichten staan ernstig. Oma’s onderlip begint te trillen, alsof ze op het punt staat in huilen uit te barsten. Opa kijkt me hoopvol aan. Help, ze meenden het al die tijd dus bloedserieus! Ik, Claire Prins, die nog geen sok kan stoppen, laat staan weet hoe een naaimachine werkt, oma’s naaiatelier overnemen?

Veel gelegenheid om tegenwerpingen te maken krijg ik niet als opa zijn sterke hand over de mijne legt en begint te praten. ‘We moeten nu echt een knoop doorhakken over het naaiatelier. Het pand moet in de familie blijven en wij hebben er alle vertrouwen in dat jij er iets heel moois van kunt maken. Echt, je kunt ons geen groter plezier doen.’

Ik slik om de brok in mijn keel kwijt te raken. Dat het grachtenpandje van oma al sinds de bouw in 1890 onlosmakelijk is verbonden met haar familie, heeft ze me regelmatig in geuren en kleuren en vol trots verteld. Achter de bijzondere gevel gaat een rijke familiegeschiedenis schuil. En ja, oma heeft al vaker een balletje opgegooid dat ze graag zou willen dat ik het pand overneem. Maar jeetje, wist ik veel dat ze bloedserieus waren. Ik als nieuwe eigenaar...? Hoe dan? Ik probeer nu al dertig uur in een etmaal te proppen.

‘Dan kun je eindelijk wat minder gaan werken in ‘t Wevertje,’ lijkt opa mijn gedachten te raden.

Ik haal mijn schouders op. ‘Ik weet het niet, hoor... Ik...’

Ergens verderop hoor ik een hondje blaffen. Ik werp een blik op mijn horloge. Shit, vijf minuten te laat. Mevrouw Van Riet zal niet blij zijn door de stankoverlast van haar keffertje. ‘Ik zal erover nadenken, goed?’

Een tevreden glimlach is opa’s antwoord. Ik geef hem een stevige knuffel en glimlach naar oma. Ze is in slaap gedommeld.



Laat je dromen uitkomen in De wensenwinkel!



Je hebt je cadeautjes nog niet ingepakt, het koor heeft zich afgemeld voor je kerstmarkt en je moet nog een date vinden voor oud en nieuw. December is vaak een stressvolle maand, dus kom naar De wensenwinkel en laat je ontzorgen door Claire, Josie, Stijn en Jimmy. Of je nou hulp nodig hebt om een kerstbingo voor ouderen te organiseren of de ladder niet op durft om de gevel van je huis vol lichtjes te hangen, deze vier staan voor je klaar! Maar wie laat hún wensen uitkomen?



Chantal Claassen en **Saskia M.N. Oudshoorn** hebben hun sporen verdiend met hun heerlijke feelgoodromans en -series. Ze schreven eerder ook aan de Huisgenotenserie van Emma Zomer. Het grappige en romantische *De wensenwinkel* staat bol van de liefde, humor en vriendschap.



Z&K www.zomerenkeuning.nl

NUR 340

